

Adventes Vēstis

2017. gada septembris, #9 (260)

Vienoti Kristus
cerībā

LIELĀ TELTS
SANĀKSME
2017

IZRĀDES
"DANIELA
NOSLĒPUMI"
LATVIJAS TŪRE

PROJEKTS
INDIJAS BĒRNI
TURPINĀS

JAUNIEŠU
IMPACT
PASĀKUMI

INTERVIJA:
ANDRIS UN
AINA ZARIŅI

Latvijas ziņas	4
Tēma	5
Notikums	8
Projekts	10
Intervija	14
Vārds mācītājam	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Aktuāls jautājums	23

Sveicieni jaunajā mācību gadā!

Jau atkal nemanāmi un ātri paskrējusi vasara. Kaut arī tā nebija īpaši karsta, bet tomēr notikumiem, iespaidiem bagāta un skaista. Atmiņas par dalību Veselības, Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnēs, Lielajā Telts sanāksmē, IMPACT, dažādos lokālu draudžu pasākumos – tas viss sildīs sirdi un dos prieku garos rudens- ziemas vakaros. Gribas arī no sirds apsveikt visas draudzes jaunas ģimenes, kuras izveidojās šovasar. Patiess prieks par tiem, kas izvēlējās savas dzīves nodot Dievam.

Katram mums ir savs draugu un paziņu loks, kādiem mēs esam stāstījuši par Dievu un par to, cik mums svarīga ir Viņa klātbūtne un vadība. Un Dievs darbojas pie ikviena, uzrunā katru. “Ar Dieva valstību ir tāpat, kā kad cilvēks iemet sēklu zemē un guļas un ceļas, nakti un dienu, bet sēkla uzdīgst un izaug, tā ka viņš pats to nemana.”(Mk. 4:26,27)

Būsim katrs savā vietā patiesi, sirsnīgi, draudzīgi, izpalīdzīgi un pretimnākoši. Lūgsim par draugiem, kaimiņiem, radiem, kolēģiem, noteikti arī par draudzi un ticīgiem visā pasaulē.

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Būt uzticamiem

Vasara ar atvaļinājumu laiku, Ceļa meklētāju 20. jubilejas nometni un Lielo Teltis sanāksmi jau pieder pagātnei. Gluži vai nemanot ir pienācis septembris un iesācies jaunais mācību gads skolēniem un studentiem. Tas vienmēr ir gan jaunu iespēju, gan arī jaunu izaicinājumu laiks. Bet “Dzīves skolā” jau turpinām mācīties mēs visi, tāpēc novēlu svētīgu Jauno mācību gadu visiem! Viens no lielākajiem mūsdienu izaicinājumiem ir hronisks laika trūkums. Mums bieži vien nepietiek laika svarīgām lietām, jo pārāk daudz laika “apēd” mazsvarīgās un otršķirīgās lietas. Ir svarīgi tāpēc savu laiku saplānot katrai dienai un pie šī plāna arī turēties. Lai diena būtu sekmīga un svētīga, ir svarīgi pirmajā vietā likt satikšanos ar savu Debesu Tēvu. No rīta pamostoties pārrunā ar Viņu lūgšanā dienas uzdevumus un plānus un atvēli laiku, lai ieklausītos Viņa balsī, kas skan no Rakstiem (Bībeles). Viņš ir visas gudrības, svētību un sekmju avots. Bībele saka: “Jebkurš labs devums un jebkura pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, kas ir pastāvīgs un nav mainīgs kā ēna.” (Jēkaba 1:17 JT) “Un Viņš būs tavas dzīves pamats, pestīšanas bagātība, gudrības un atziņas (zināšanu) avots...” (Jesajas 33:6)

Brīžos, kad jāpieņem lēmumi, mēs reizēm nespējam saprast, kurš ceļš vai kura izvēle būtu labāka. Šādai situācijai labu un vērtīgu padomu varam atrast Salamana Pamācību grāmatā: “Meklē Viņa gribu visā, ko dari, un Viņš tev rādīs, pa kuru ceļu iet.” (3:6 NLT) Princips ir ļoti vienkāršs, veido ieradumu visās lietās un visos jautājumos meklēt, saprast un darīt Dieva prātu, (gribu) tad tu iemācīsies sadzirdēt Viņa padomu.

Vēl kāda ļoti svarīga mācība ir atrodama PS 111:10 (NLT): “Dievbijība ir patiesas gudrības pamats. Visi, kas paklausa Viņa likumiem, pieaugs gudrībā.” Šo vārdu patiesumu apliecina Daniela un viņa draugu pieredze, studējot Babilonijas galma augstskolās. “Un, kad ķēniņš runāja ar tiem, tad izrādījās, ka no visiem jaunekļiem nebija neviena tāda kā Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja; tādēļ viņus arī uzņēma ķēniņa galma darbinieku vidū. Un visos gadījumos, kad ķēniņš griezās pie tiem, izrādījās, ka tie savās zināšanās, apķērībā un asprātībā bija desmitreiz pārāki par visiem gudrajiem... visā viņa valstī.” (Daniela 1:19-20)

Dievs vienmēr bagātīgi svētī tos, kuri Viņam uzticas un arī paši cenšas būt uzticami visās lietās. Novēlu to arī mums visiem piedzīvot!

Septembris ir īpašs mēnesis mūsu kaimiņiem Baltijas ūnijā. 15. un 16. septembrī Tartu plānotas Igaunijas Draudžu savienības 120 gadu jubilejas svinības. Bet mēneša nogalē, no 28. līdz 30. septembrim, Kauņā notiks Lietuvas Draudžu savienības kongress. No sirds novēlu mūsu tuvākajiem kaimiņiem, brāļiem un māsām Kristū bagātīgas Dieva svētības un īpašu Svētā Gara vadību un palīdzību!

Gaidāmie pasākumi

3.-9. septembris

Izstāde "Krītošā Akmens Projekts" Kandavā, bijušajā grāmatnīcā "Lai-pa", Ūdens ielā 2, plkst. 11:00-19:00

9. septembris

Nodibinājums "Vērtību tilts" aicina visus pārus, kurus interesē lietderīgi pavadīt laiku kristīgu cilvēku vidē un gūt svētības, pilnveidojot attiecības ģimenē, piedāvājot sarunas pieaugušajiem "Atslēgas kopā būšanai" – 3. atslēga "Runāt, lai dzirdētu un klausīties, lai uzrunātu" Laiks un vieta: pl. 16.00, Jaunpalejās, Kauguru pagastā, Beverīnas novadā. Paredzēta bērnu pieskatīšana (vecumā no 5-10 gadiem). Pieteikšanās un sīkāka informācija: tālr.: 26548496.

22. septembris

Lidijas Neikures vadīts seminārs Rīgā, pl.18:00, Ģimnastikas ielā 43.

23.- 24. septembris

Nedēļas nogale laulātiem pāriem atpūtas komplekss "Puduri".

25. septembris

Lidijas Neikures seminārs vecākiem pirmsskolas iestādē "Liesmiņa", Babīte, Gravas ielā 42, pl.18:00. Sīkāka informācija, zvanot uz mobilo tālruni 29869979.

Ūdens, saule un citas labas lietas

Lūgsim, lai „tai laikā” nelīst, lai bērni atnāktu kopā ar māmiņām! Lūgsim pēc Dieva vadības un apsardzības! Tādi aicinājumi Tukuma draudzes lūgšanu grupā skanēja pirms 30. jūlijā paredzētā pasākuma pilsētas bērniem.

Ir pilsētas svētki, ir ielu un sporta svētki, bet šoreiz kādā klusā ieliņā, kādas ģimenes mājas plašajā dārzā bija paredzēti veselības svētki bērniem. Tur bija uzaicināti bērni, ar kuriem bijām iepazīšies mūsu draudzes organizētajos un ADRA atbalstītajos Ziemassvētku pasākumos.

Šajā veselības izstādē dalībniekus iepazīstinājām ar astoņiem veselīga dzīvesveida pamatprincipiem. Pasākumu atbalstīja biedrība „Latvijas Veselības Misija” ar vizuālo un izdales materiālu. Ar padomu rotaļu un uzskates līdzekļu izvēlē palīdzēja Ineta no Liepājas draudzes.

Bērni priecājās par aktivitātēm. Stacijā „Gaiss un kustības”, kuru vadīja Dace, mērīja plaušu tilpumu, bērni sacentās kurš tālāk aizpūtīs kociņu. Stacijā „Saules gaisma un atpūta” Astra ar skeletiņu demonstrēja, kā saules gaisma ietekmē kaulu sastāvu, un mācīja, kā, pamasējot muguru, var novērst sasprindzinājumu. Dainas vadītajā stacijā „Ūdens” bērni, izsekojot attēlā ūdens ceļu cilvēka organismā, saprata pareizas ūdens dzeršanas nozīmi. Stacijā „Uzturs” Sigita iepazīstināja ar dažādām uzturvielām, to nozīmi un pareizas ēšanas paradumiem. Stacijā „Atkarība” bērnus uzrunāja Ineta, aicinot salikt somā atkarību akmeņus un tad, šo somu nesot, taisni noiet pa virvi. Grūti, atkarības traucē. Astotajā stacijā visas bērnu grupiņas sapulcējās kopā. Šeit mūsu mācītājs Andris Pešelis pastāstīja par šajos veselības pamatprincipos atklāto Dieva mīlestību un rūpēm par cilvēkiem. Dievs ir tas, kurš nodrošina mums visu vajadzīgo veselīgai dzīvei. Bērniem bija interesanti uzzināt, kas ir „svētība” un kādēļ Latvijas tauta to lūdz, dziedot valsts himnu. Bērnu māmiņas atzina, ka pasākums bija sirsniņš, bērniem saprotams un interesants. Ir sajūta Dieva svētība.

Daina Sproģe, Tukuma draudze

10. septembris plkst. 17:00
Rīga, Baznīcas iela 12A

24. septembris, plkst. 16:00
Lubāna, Oskara Kalpaka iela 6

25. septembris, plkst. 18:00
Valmiera, L. Paegles iela 10

26. septembris, plkst. 18:00
Ogre, Brīvības iela 15

27. septembris, plkst. 18:00
Dobele, Baznīcas iela 6

28. septembris, plkst. 18:00
Talsi, Lielā iela 19/21

29. septembris plkst. 19:00
Liepāja, Rožu iela 6

8. oktobris, plkst. 17:00
Rīgas Latviešu biedrības nams, Merķeļa iela 13

Vēsturiskos notikumus balstīta teātra izrāde

Sīkāka informācija un biļetes: www.danielanoslepumi.lv

LIELĀ TELTS SANĀKSME

Kad no laikmetu laikmetiem nāks Viņa bērni, ak, kāds tas būs prieks! No 9. līdz 13. augustam šo laimi varēja baudīt katrs, kurš bija nošķīris īpašu laiku, lai atspirgtos Dieva klātbūtnē un dabas skaistumā. Brāļi un māsas no malu malām ieradās nu jau otrajā LDS organizētajā Lielajā telts sanāksmē¹.

Katru dienu dalībniekiem bija iespēja piedalīties kopīgās lūgšanās, apmeklēt dažādus seminārus, dzirdēt vēstis no viesrunātāja Lū Kīta un vienkārši pabūt mierā un sadraudzībā. Šīs dienas bija stiprinājums ne tikai garam, bet arī miesai. Daudzi izmantoja iespēju nūjot, peldēties, spēlēt komandas spēles vai doties pastaigā gar nobriedušajiem labības laukiem un klusi pateikties Dievam par to, ko Viņš dara pie katras sirds šai telts sanāksmē.

Lūk, dažas liecības no dalībniekiem:

Deniss Sņetkovs: LTS man kļuva par apliecinājumu, ka tagad es eju pa Dieva ceļu. Tieši pirms gada, iepriekšējā LTS, es pieņēmu lēmu-

mu, ka vēlētos kļūt par misionāru, ja Dievs atvērs durvis un aicinās uz šo kalpošanu. Nākamo pusgadu biju neziņā, kādā jomā es varētu būt misionārs. Pēc tam, Dieva vadībā, nokļuvu senioru namā "Zilaiskalns". Tieši šeit, strādājot un kalpojot cilvēkiem, es

sapratu, ka vēlos kalpot par veselības misionāru. Pirms LTS 2017 pieņēmu lēmumu braukt mācīties uz veselības misijas skolu "Naš dom" (Наш дом) Ukrainā. Kad braucu uz šo sanāksmi, es nezināju, par kādām tēmām būs svētrunas un semināri. Biju ļoti pār-

steigts, ka viss bija saistīts ar veselības misiju. Tas mani iedvesmoja un deva jaunas zināšanas. Vēlreiz pārliecinājos par Dieva brīnišķīgo vadību, ka, tikai ejot pa Viņa ceļu, es varu gūt īsto mieru, prieku un laimi.

¹ Turpmāk tekstā LTS

Ieva Lauka: Šajā LTS bija sajūtama tik ļoti liela Dieva klātbūtne gan kopējās sanāksmēs, gan semināros, gan kopējā sadraudzībā! Es noteikti vēlētos paņemt līdzi un līdzdalīt citiem to, ar ko dalījās sludinātājs, jo tas bija ļoti vērtīgi un uzrunājoši.

Agris Bērziņš: Dievs mani spēcīgi uzrunāja caur dabas skaistumu un sava Vārda bagāto atklāsmi. Nometnes vietai apkārt esošie laukbības lauki pastāvīgi atgādināja Jēzus vārdus: "Paceliet savas acis un skatiet druvas, jo tās ir gatavas plaujai." (Jņ. 4:35) Tas mudināja vairāk lūgt pēc

darbīgiem strādniekiem. Ļoti svētīgi bija apstāties dzīves skrējienā un izvērtēt savas domas, dzīvesveidu un kalpošanu, lai no jauna teiktu: "Še es esmu, sūti mani." Sirsnīgās lūgšanas, skanīgās dziesmas un patiesās liecības vienoja ar brāļiem un māsām priekpilnā sadraudzībā. Pateicība Dievam un LDS par vienu no īpašākajiem piedzīvojumiem šajā gadā!

Astrīda Negriņa: Ar ko vēl labāk varētu salīdzināt šo LTS kā laika sprīdi no Debesīm? Atpirkto satikšanās. Kāds prieks sastapt tos, ar kuriem kopā lūgts no attāluma, par kuriem aizlūgts, ar kuriem kopā strādāts, varbūt kādu laiku bijis kopīgs ticības ceļš! Kāds ieguvums iepazīt jaunus

ceļa biedrus, dzirdēt katra Dieva bērna īpašo piedzīvojumu, Dieva vadības brīnumus! Jā! Debesis ir tik tuvu. Sirds ir Debesīs, tikai kājas vēl min šīs zemes putekļus. Iesim kopā, kaut arī nu jāatgriežas katram savā ikdienas taciņā. Tomēr iesim kopā, lai satiktos drīz Kristāljūras krastmalā!

Modris Lapa: Sirdī ir ilgas būt tiešām Bībeles cilvēkam, kuru vada Dieva Gars, lai pat tad, kad Bībele nav mūsu rokās, mēs spētu lasīt no tās. Mācījāmies, cik ļoti nozīmīga ir veselības reforma, tā nav papildinājums Evaņģēlijam, tā ir daļa no Evaņģēlija. Prieks par tik daudz jauniešiem LTS, kas pilni jaunības degsmes, prieka, gatavi doties jaunos

INTERVIJA AR LTS 2017 VIESRUNĀTĀJU LŪ KĪTU

Kāds ir bijis šis laiks Jums Latvijā?

Mana pieredze Latvijā ir dzīvi izmainoša. Šeit es sastapu ko tādu, ko iepriekš nebiju piedzīvojis. Es atradu patiesu interesi veselības vēstij, kā arī interesi manī personīgi. Esmu piedzīvojis tādu draudzību, ka varu teikt, ka esmu vairāk saņēmis nekā devis, esmu bagātīgi svētīts. Es ceru satikt savu Latvijas ģimeni Debesīs. Esmu pateicīgs, ka varēju te būt.

Kā Jūs raksturotu latviešus?

Iesākumā man likās, ka latvieši ir klusi un noslēgti, bet iepazīstoties es teiktu, ka viņi ir ļoti sirsnīgi un draudzīgi. Grāmatā Laikmetu Ilgas ir teikums "Mīlestība modina mīlestību". Šī mīlestība ir modinājusi arī mani, esmu piedzīvojis sirds siltumu.

Katrā uzrunā Jūs citējāt Bībeles tekstus no galvas, arī svētrunas runājāt, neieskatoties pierakstos. Kā Jūs gatavojat savas uzrunas?

Gatavojoties es daudz lūdzu, lai Dievs palīdz man saprast, kas man ir jārūnā. Pirms es sāku gatavoties, man parasti prātā ir 4-6 Bībeles panti, bet es Dievam ļauju mainīt manu prātu, jo Dievs zina cilvēku un arī manas vajadzības. Bieži, arī šajā rītā, es nebiju plānojis sludināt šo vēsti, bet es ticu, ka, stāvot ķēniņu un karaļu priekšā, Dievs mums dos vajadzīgos vārdus. Gatavojot uzrunas, es negribu aizvainot cilvēku jūtas, bet es gribu palikt godīgs. Šo balansu var dot tikai Dievs!

Kas, Jūsprāt, ir vissvarīgākais draudzēm Latvijā un pasaulē?

Tas ir ļoti grūts jautājums. Viņiem vajag Jēzu, bet tas īsti nedod atbildi. Mums vajag vienkāršu garu, mums jābūt mācāmiem, paša es vienmēr grib izcelties. Mums jābūt mirušiem savam es, veselības kalpošana var palīdzēt pie tā. Ir prieks redzēt, ka draudzē darbojas gan veci, gan jauni. Es domāju, ka draudzei varētu palīdzēt tas, ja mēs visi, jauni un veci, bagāti un nabagi, izglītoti un neizglītoti, varētu strādāt vienoti. Tas nozīmē būt pacietīgiem vienam ar otru, parādīt žēlsirdību un toleranci. Jā! Jums vajag vairāk Dieva Garu un būt mirušiem sev. Dievam visas lietas ir iespējamās!

Kā mēs katru dienu varam kļūt Dievam arvien tuvāk?

Es nezīnu par citiem, bet es domāju, atslēga ir, ka ik rītu mums ir laiks ar Dievu. Protams, lūgšanas un lasījumi, bet atrodi ko tiešām vērtīgu, lai šis laiks nav sekls, pat tad, ja tas nav ļoti ilgs!

Centies vienmēr atrast ko nozīmīgu lasot, centies lūgt veidā, kas nav formāls. Mēs nedrīkstam aizmirst arī par ķermeni un kustībām. Mums jābūt balansā. Saglabāt vienkāršību un balansu ir grūti, bet jo vairāk mums ir no Dieva un mazāk no sevis, jo vairāk vienotības mums būs draudzē.

un jaunos misijas laukos. Un tad es saku Jēzum: "Piedod man! Bet man tā nedaudz skumji, ka neesmu piedzimis kaut nedaudz vēlāk!" Un manā sirdī ir ilgas un jautājums: "Ko vēl vairāk, Jēzu, es varētu Tev darīt? Ko Tu gribi, kur lai es dodos? Tu droši vien mani nesūtīsi uz Indiju? Bet es ticu, ka Tev ir vēl kāds skaists plāns manai dzīvei!" Telts sanāksmes ir brīnišķīgas! Tas ir Apskaidrošanas kalns mūsu prātam un sirdīm, kad mēs uzlūkojam Jēzu īpašā godības skaistumā un tad dodamies tur, lejā, kopā ar Jēzu. Tur, lejā, mūs gaida sevišķi izaicinājumi.. Bet tam nav nozīmes, jo Jēzus mūs vada uzvaras gājienā.

Redzi, cik jauki un cik mīļi, kad brāļi kopā dzīvo vienprātīgi! (Ps. 133:1)
Pateicība Dievam, ka to varējām piedzīvot!

Kā Jūs pavadāt laiku ar Dievu?

Tas ir viegli! Dabā! Es runāju par aktivitātēm un lūgšanu - lūk, ko es daru! No rītiem, ejot pastaigās, es lūdzu. Pirms došanās cenšos ko izlasīt. Tad dodos pastaigā, staigāju, lūdzu. Tur kaut kas ir - dabā, sarunā ar Dievu. Esmu pateicīgs, ka Veselības institūts, kur strādāju, ir laukos. Būt ar Radītāju dabā man ir labas zāles, domāju, ka arī citiem.

Kāds ir lielākais izaicinājums baznīcai šodien?

Prezidents Teds Vilsons tic, ka tā ir atmoda un reformācija. Un mēs zinām, ka reformācija nenotiek bez atmodas! Nosa-cījums – Svētais Gars! Lai to saņemtu, mums Viņš jāielūdz. Un, kad Svētais Gars ienāk katra sirdī personīgi, pirmais, ko Viņš dara – meklē grēku un izmet to ārā. Svētais Gars pār-meklē visu sirdi, tas ietver mūsu attiecības ar ģimeni, drau-dzes locekļiem. Es domāju, ka mums vairāk jāsadarbojas ar

Svēto Garu. Vairāk jāmeklē Dievu, lai Viņa prāts ir mūsos. Ps. 51:13 ir teikts: "Neatņem no manis savu Svēto Garu." Mums vajag jaunas sirdis, to grūti izteikt vārdiem. Man ir garš saraksts, ko gribu iegūt – mīlestību, pacietību un ci-tas īpašības, bet, skatoties uz sevi, zinu, ka to neiegūšu, bet Dievs to dos, ja es pēc tā slāpšu!

Ko Jūs gribētu novēlēt draudzei Latvijā?

Nav nekas labāks kā draudzība. Mums jāatceras iemesls, kā-dēļ Jēzus nāca un mira. Ne lai dotu mums naudu un pērles, bet lai dotu pieredzi – gan visbrīnišķīgāko pieredzi ar Viņu, gan ar cilvēkiem, ar kuriem kopā būsim Debesīs. Mana lūg-šana par draudzi Latvijā ir, lai tā draudzība, kas būs Debesīs, iesākas jau tagad šeit, uz Zemes! Es ceru, ka sadraudzība Latvijā paliks arvien jaukāka un saldāka ar katru dienu!

Intervēja Madara Daukste.

Inga Šlakota,
izrādes režisore

DANIELA NOSLĒPUMI – TEĀTRA IZRĀDE

„Pārvaldnieki no visām impērijas malām ieradās sumināt Babiloniju! Tas bija iedvesmojoši! Bet es nevarēju nedomāt par īsto iemeslu, kāpēc es tur biju – šis bija tas mirklis, kad redzēju viņus zemojamies! Es degu milzu nepacietībā!” stāsta Iltani, bezdievīga kaldejieta, kas ieņem sava veida teicēja lomu izrādē „Daniela noslēpumi”. Tieši viņa ir tā, kas ir pavisam pārliecināta, ka Danielam ir kādi noslēpumi – ne jau Dievs,

jo tas šī ļoti mūsdienīgi veidotā sievietes tēla prātā neeksistē. Viņa velta dziļi, cenšoties šos noslēpumus atšifrēt, bet tikai naktī, kuru Daniels pavada lauvu bedrē, bet viņa ar ķēniņu Dāriju sarunās, viņai beidzot tas izdodas. Arī es, skatoties izrādī, nevaru nedomāt par īsto iemeslu, kāpēc es tur esmu – degu milzu nepacietībā redzēt mirkli, kad redzēju viņus nezemojamies. Tas ir iedvesmojoši! Iltani bija pārliecināta, ka viņi zemosies, bet es zinu – nezemo-

sies. Es vēl neesmu pievīlusies, mani 3 brīnišķīgie Daniela draugu atveidotāji tiešām nekad nav sajaukuši šo būtisko detaļu – viņi nezemojas. Bet es katreiz no jauna jautāju sev – kas ir tas, kas mani šobrīd aicina zēmoties elku priekšā? Vai es stāvu, vai tīru putekļus no savām sandalēm?

Daniela grāmata ir elpu aizraujoša. Īstenībā viņam nav noslēpumu. Ir tikai lietas, ko viņš pats vēl līdz galam nesaprot, jo pravietojumus viņš pierakstīja, lai saprastu mēs. Tik tālu mēs, iespējams, esam tikuši. Bet tie „mēs” neesam tikai tu un es. Tur iekļaujas arī mūsu studiju biedri, kolēģi un ģimenes draugi. Babilonija centās Danielam uzspiest savu reliģiju. Daniels savējo neuzspieda, jo Dievs nevienam neko neuzspiež – taču šī reliģija uzvarēja, jo tās Dievs ir īsts. Mēs arī nevienam nevaram uzspiest ne ļaunu, ne labu, taču ilgojamies ieraudzīt savus mīļos atklājam par Dievu to, kas viņiem vēl noslēpums – Viņa spēku, Viņa mīlestību un Viņa plānu šai zemei. Tie ir trīs vareni „noslēpumi”, kas ārkārtīgi uzskatāmi atklājas Daniela grāmatā! Daudzi cilvēki pilnīgi saprotami var nebūt gatavi nākt uz baznīcu. Bet kā būtu ar muzikālu teātra izrādī? Atnāc, noskaties, aizej – ko darīt ar šo informāciju, ir tālāk katra paša ziņā. Izrādī caurvij smieklī, lieliska mūzika, kustības, krāšņā sce-

Daniela lomu atveido Daumants Kleimanis

nogrāfija un spilgts aktieru tēlojums – baudāma māksla divarpus stundu garumā, kur katrs var atrast ko acij, ausij, sirdij vai prātam tīkamu. Tie, kas izvēlas ne tikai atnākt, noskatīties un aiziet – var iegādāties kādu grāmatu, piemēram, Ž. B. Dukāna „Daniela noslēpumi”, vai CD ar izrādes 12 dziesmām, aplūkot „Rock project” izstādi vai apmeklēt Alfa kursu un tamlīdzīgus pasākumus – ko nu katra no draudzēm pilsētās, kurās viesojamies, ir izlēmusi piedāvāt. Savukārt izrādes programmas bukletos ikviens var izlasīt ne tikai vēsturisko informāciju, kas palīdz izprast izrādē notiekošo, bet arī tā visa nozīmi. Īsāk sakot – izrāde par Daniela grāmatu ir gatava, Ceļa meklētāju nometnē jau notikusi un nu aicina ikvienu izmantot to savai un savu mīlo iedvesmai! Projekta komanda ir liela, un paldies vi-

abiem menedžeriem, 23 aktieriem un draudzēm, kas izrādi uzņems savā pilsētā – par visu to vairāk var lasīt danielanoslepumi.lv. Es nezinu, kur vēl, ja ne šajā ārkārtīgi daudzšķautņainajā kalpošanā var tik ļoti sajūst, ka esam vienoti kopīgam mērķim, un cik labi, ka tik dažādi – katrs ar savu viedokli un dāvanu, ko pievienojot citām, var sanākt kaut kas daudz lielāks, nekā darbojoties atsevišķi.

Informācija par izrādēm visplašāk pieejama jau minētajā mājaslapā – *danielanoslepumi.lv*, taču, meklējot pēc izrādes nosaukuma, var atrast arī *Facebook* lapu un pasākumu. Reklamējot izrādi savējiem internetā, var izmantot plakātu, treileri, kā arī dalīties ar dažādu citu informāciju, kas atrodama izveidotajās lapās. Ir pieejami arī flaijeri, ko var iedot cilvēkiem rokās. 10.09 izrādei Baz-

parādes tirgošanas vietās. Laba ideja ir biļešu dāvināšana – un izrādes apmeklēšana kopā ar draugiem. Pēdējā plānotā izrādē notiks 8. oktobrī Rīgas Latviešu biedrības namā – pašā Rīgas sirdī, cilvēkiem zināmā, neitrālā vietā, tāpēc rīdziniekus (un tos, kam nebija iespēja apmeklēt izrādi savā pilsētā) sirsnīgi aicinām tieši uz šo vietu aicināt draugus un paziņas. Ja ir kādi jautājumi vai ieteikumi, droši var sazināties ar mani (29884712) vai menedžeri Elīzi Kūmu (27805277).

Vienas no populārākajām atsauksmēm, ko esam saņēmuši iepriekšējos projektos, ir – kaut es būtu zinājis, ka būs tik labi! Atkal un atkal esam klausījušies tādos tekstos kā „esiet uzbāzīgāki ar reklāmu!” un „es būtu paņēmis līdzi vēl to un to cilvēku!” Vislabākā reklāma ir mūsu un jūsu pašu rokās – tie

„Visu, ko Dievs ir darījis man, Viņš ar prieku darīs tev. Tikai tici Viņam, un Viņš tev dos to, pēc kā esi meklējusi visu savu dzīvi – patiesību,” apgalvo Daniels savai laikabiedrenei Iltani.

siem, kas līdz šim pielikuši savu roku! Krāšņie tērpi ir tapuši Daigas Ābolas, Ievas Pantes, Lienas Imejas, Annas Ģipsles, Silvijas Kaires, Ņinas Štelpas un Rudītes Kalniņas prasmīgajās rokās. Par skatuves dekorācijām gādājušas Junita Cirvele un Anna Ansona. Brīnumjaukā mūzika tapusi Dainas Kleimanes, Miķeļa un Uļantas Ābolu un Kristapa Cukura darba rezultātā. Mājaslapu veidojusi Elīza Grīnberga, savukārt pie dažādiem reklāmas maketiem strādājušas Dace Garsila, Arta Prelgauska un Elīna Ozola-Tērauda. Foto autori – Krista Lubiņa, Agris Vendelis; video – Agris Janišauskis, Juris Karčevskis. TED, BAUC un LDS, kā arī dažiem individuāliem ziedotājiem esam pateicīgi par finansiālo atbalstu, savukārt Latvijas Kristīgajam radio – par informatīvo atbalstu. Prieks, ka pavasarī aktieru komandu pie sevis „Mežlīdumos” uzņēma Ansis Roderts, bet vasarā „Ābolos” – Juris Ābols. Aktierus brīnumgardi pabarot visos mēģinājumos izdevās Intai un Uldim Priedēm kopā ar Astrīdu Lapu. Paldies arī biedrībai „Ceļa meklētāji” par praktisku, finansiālu un emocionālu atbalstu visādā ziņā un vienmēr. Aiz katra no šajā rindkopā minētajiem vārdiem slēpjas vēl citi – šo palīgu palīgi, kā arī līdzcilvēki, kas jūta, kā tiek ziedots laiks. Vēl puse darba priekšā

nīcas ielā 12a pie dežuranta var saņemt ielūgumus – katrs ielūgums ir sēdvietas, tāpēc pret tiem jāizturas ļoti atbildīgi – tos var paņemt savējiem tad, kad viņi jau apstiprinājuši, ka labprāt dosies uz izrādi. Biļetes uz pārējām izrādēm nopērkamas Biļešu paradīzes kasēs – to var izdarīt gan internetā, gan Biļešu

ir personīgie aicinājumi, tāpēc, lūdzu – „esiet uzbāzīgāki ar reklāmu” un „ņemiet līdzi vēl to un to cilvēku”! Cilvēki mūsdienās reizēm bezgala ilgojas, lai teātris atkal runātu par lieliem jautājumiem. Mums ir vislielākie jautājumi, par kuriem runāt! Piedāvāsim šo iespēju!

Kaldejiete Iltani ar galma dāmām aicina ebreju gūstekņus baudīt Babilonijas krāšņumu

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS – SESTAIS MĀCĪBU GADS

Pateicoties vairākiem individuālajiem ziedotājiem Latvijā, kā arī Slokas un Rīgas 7. draudzei, turpinās ADRA Latvija projekts Indijas bērnu atbalstam.

Vēlos atgādināt, ka mēs maksājam skolas naudu, kas ietver uzturu trīs reizes dienā, skolas formu, higiēnas preces, mācību grāmatas un skolas naudu, iespēju dzīvot kopmītnēs, kā arī medicīniskās pārbaudes pirms skolas un transporta izdevumus, vedot bērnus no Ammapeta ciemata uz 100 km attālo Nuzvidas skolu - apmēram 335 EUR vienpadsmit mācību mēnešiem (30.45 EUR/mēn. jeb 1 EUR/dienā).

Šajā vasarā misijas braucienam pievienojās **Estere Gulbe** (Rīgas 1.dr.) un **Ginta Stūre** (Rīgas 7.dr.), tādēļ aicināju viņas padalīties savos iespaidos un pārdomās par redzēto Indijā.

Kāda bija motivācija, kāpēc jūs izvēlējāties braukt un ieguldīt savus līdzekļus?

Ginta: Man, gluži kā daudziem Latvijā dzīvojošiem cilvēkiem, nebija izpratne par to, ko nozīmē misijas brauciens. Tas bija Dieva aicinājums, un es nolēmu, ka vēlos uzzināt, kā tas ir – doties misijā. Vienmēr esmu bijusi atvērta jauniem izaicinājumiem un arī uzskatu, ka, esot citā valstī un iepazīstot citu kultūru, cilvēks paplašina savu skatījumu uz dzīvi.

Estere: Šobrīd saprotu, ka tas bija Dieva aicinājums, kuram atsaucos pagājušā gada Lielās telts sanāksmes laikā.

2017./2018.M.G. MĀCĪBAS TURPINĀS SEPTIŅI BĒRNI:

Sai Merit skolā – Asvins (2.kl.), Arvinds (5.kl.) un Sivamani (4.kl.)

Nuzvidas vidusskolā – Greisi, Rama Devi (5.kl.), Satviks (7.kl.), Vamsi (11.kl.).

Tad arī tapa ieraksts manā Bībelē: „Esmu gatava doties kalpot kā misionāre, ja vien Tu, Dievs, mani uz to aicināsi.” Atgriežoties mājās no Lielās telts sanāksmes, augusta mēneša „Adventes vēstis” (AV) numurā es izlasīju rakstu par Indijas bērnu projektu. Tā bija intervija ar Māri un Vinetu Krauliņiem. Nebija tā, kas es nekad agrāk nebūtu par šo projektu dzirdējusi, arī citus gadus AV bija raksti par Indijas bērniem, un es biju tos lasījusi, bet šoreiz raksts žurnālā mani uzrunāja līdz sirds dziļumiem un īpaši Vinetas vārdi: „Esot Indijā un darot Dieva darbu, es esmu laimīga 24 stundas diennaktī un 7 dienas nedēļā.”

Es nodomāju – tas ir vienreizēji! Es arī vēlos ko tādu piedzīvot, es vēlos būt laimīga! Un tad Dievs dāvāja sirdī sap-

ni – nokļūt Indijā! Tajā brīdī tas likās tāds nereāls sapnis, bet es lūdzu, lai Dievs dara iespējamu to, kas man pašai liekas neiespējams, jo finansiālu līdzekļu, lai dotos tik tālā ceļā, man nebija. Bet tā kā Dievs bija tas, kurš šo sapni man bija devis, Viņš arī vadīja tālāk.

Interesanti, ka domu par Indiju Dievs vienlaicīgi iedeva mums abām ar Gintu Stūri. Tad Dievs vadīja un kārtoja

apstākļus, lai mēs iepazītos ar Vinetu. Pagājušā gada vēlā rudenī kļuva skaidrs, ka šī gada vasarā mēs abas ar Gintu varēsim pievienoties Vinetai un Mārim viņu ikgadējā misijas braucienā uz Indiju. Arī tajā brīdī es vēl nezināju, vai man būs finanses, lai varētu turp doties. Bija tikai ļoti liela vēlēšanās, ticība un cerība. Līdz brīdim, kad šī gada pavasarī bija jāpērk lidmašīnas biļetes, Dievs bija sagādājis visu vajadzīgo summu, lai es varētu par tām samaksāt. Tā bija Dieva īpašā dāvana bez kāda mana personīgā nopelna.

Kādi ir jūsu spilgtākie iespaidi, piedzīvojumi, pārdomas, ko ieguvāt?

Ginta: Tas, kas no šī ceļojuma ir palicis prātā, ir bērnu smaidi, viņu prieks un pārdomas par to, ka cilvēkiem patiesībā nemaz nav nepieciešams tik daudz, lai viņš varētu būt laimīgs. Indijā redzējām mājas, kuras, šķiet, nav lielākas par 10 m², un tajās nereti dzīvo 4 cilvēki, arī pārējie dzīves apstākļi ne tuvu nelīdzinās eiropiešu pierastajiem standartiem, bet tas neliedz cilvēkiem būt laimīgiem. Mēs, cilvēki, bieži tiecamies pēc tā, kā mums nav. Indijā cilvēki cenšas iegūt gaišāku ādu, pūderējot sejas. Latvijā sievietes cenšas iegūt brūnāku ādas toni un saloko matus, ja tie ir taisni. Cilvēki vienmēr atrod ideālus, pēc kā tiekties, lai tikai savu patieso laimi nemeklētu Dievā. Manuprāt, cilvēkiem vajadzētu apstāties, padomāt un atskārst, ka mums patiesībā ir iedots tik daudz, lai mēs būtu laimīgi!

Estere: Visu misijas ceļojuma laiku bija ļoti jūtams Latvijas un Anglijas ticības biedru aizlūgšanu atbalsts! Sirsnīga pateicība no mūsu komandas katram lūdzējam, jo Dievs mūs ļoti sargāja!

Visīpašākās atmiņas man ir par laiku, kuru pavadījām Ammapetas ciemā, jo šajā ciemā es redzēju, kā praktiski darbojas Kristus metode cilvēku aizsniegšanā. Šī metode ir ļoti vienkārša, bet nes visbagātīgākos augļus mūžībai – tā

ir palīdzības sniegšana cilvēkiem viņu vajadzībās (materiālā, emocionālā, medicīniskā), kas apvienota ar evaņģēlija vēsts sludināšanu. Pateicoties Māra un Vinetas pašaizlīdzīgai kalpošanai, caur Indijas bērnu projektu ciema ļaužu sirdis atveras Jēzus mīlestībai un evaņģēlija vēstij. Kādreiz pustukšais ciema dievnams nu ir piepildīts ar cilvēkiem,

kuri grib vairāk uzzināt, ko māca Bībele. Dienā, kad devā-mies prom no ciema, varējām būt dalībnieki ciema ļaužu kristībās.

Mēs piedzīvojām daudz jauku un sirsnīgu brīžu kopā ar vietējiem ļaudīm, kuri rūpējās par mūsu vajadzībām – lai pabarotu, izguldītu, nodrošinātu ar transportu. Es līdz sirds dziļumiem biju aizkustināta par sirsnību un cilvēkmīlestību, kuru saņēmām no ciema ļaudīm un īpaši – no bērniem. Ciema bērni ir vienkārši bērni, kuri skraida plikām kājām, jo daudziem no viņu vecākiem nav līdzekļu, lai nopirktu apavus. Tie ir bērni, kuri ir motivēti mācīties, jo tas nozīmē, ka ir cerība izrauties no nabadzības. Tie ir bērni, meitenes, kurām ir cerība kļūt par ārstēm vai medmāsām un neapņēties, vēl esot pavisam jaunām. Tie ir bērni, kuri ir čakli un izpalīdzīgi, kuri jau no mazām dienām tiek radināti pie tā, ka, lai kaut ko dzīvē sasniegtu, ir smagi jāstrādā. Tie ir bērni, kuri piepilda baznīcu vai laukumu pie baznīcas un uzmanīgi klausās katru vakara evaņģelizācijas sanāksmi.

Rīgā uz ielas kāds bērns izmisīgi kļiedza un raudāja, ka nevēlas to saldējumu, kuru mamma viņam nopirkusi, bet vēlas pavisam citu. Šis gadījums man lika aizdomāties, ka Ammapetas bērniem ir maz kas no tā, kas ir bērniem Latvijā, bet viņi ir priecīgi un pateicīgi par to, ko Dievs dod. Un Dievs rūpējas par viņu vajadzībām tāpat, kā Viņš rūpējas par mūsu katra vajadzībām!

Spilgto kontrastu zemē Indijā palika daļa no manas sirds, un tagad šī zeme ir manās lūgšanās. Mājās no Indijas es atgriezos ar izpratini par Vinetas vārdiem attiecībā uz laimi – tad, kad tu kalpo tur, kur Dievs tevi ir aicinājis, tu esi patiesi laimīgs!

Pastāstiet, lūdzu, nedaudz, ko tieši jūs tur darījāt?

Ginta: Šajā misijas ceļojumā mani uzdevumi bija fotogra-

fēt, vadīt bērniem Bībeles izpētes nodarbības dievkalpojumu laikā, stāstīt bērnu stāstiņu, dziedāt, aizlūgt par ģimenēm, doties mājas apciemojumos un vienkārši būt kopā, parādot draudzību un mīlestību, kādu pasaulei parādīja Jēzus.

Estere: Kā komanda visur devāmies kopā: mēs piedalījāmies oficiālās un neoficiālās tikšanās, kas saistītas ar Indijas bērnu projektu (gan skolās, gan ar draudzes pārstāvjiem), lai projekta bērni varētu uzsākt jauno mācību gadu skolā, kā arī pirkām bērniem skolai nepieciešamās lietas – somas, apavus, higiēnas preces u.c.; Vineta, Māris un mācītājs un mūsu tulks Džons sludināja Dieva vārdu Ammapetas, Banapuram ciemā un Nuzvidas pilsētā, bet mēs ar Gintu dažus vakarus kalpojām, dziedot latviešu dziesmas; Vineta veica veselības kalpošanu ciema ļaudīm, kā arī kopā aizlūdzām par ciema bērniem, viņu ģimenēm un dažādu slimību skartajiem ciema ļaudīm.

Māris man stāstīja, ka pēc pirmā brauciena viņam mainījās dzīves vērtību skala, Vineta teica, ka pirmās nedēļas pēc atgriešanās no Indijas, iepērkoties ēdienu veikalā, bija tādas domas, vai man to tiešām vajag, vai nepērku kaut ko par daudz, vai neatļaujos kaut ko lieku, vai sevi nelutinu... atceroties, ka Indijas ciema nabadzīgo ļaužu ēdienkarte ir tikai rīsi ar mango sāļo un aso mērci. Tas lika viņai kļūt ļoti ekonomiskai attiecībā uz saviem izdevumiem, lai varētu palīdzēt vairāk bērniem. Ko jūs sakāt? Vai jūs domājat, ka šādā ceļojumā būtu vērts piedalīties arī citiem?

Ginta: Šāds ceļojums jebkuram liktu uz savu dzīvi paskatīties mazliet citādāk. Latvijā cilvēki mēdz sūdzēties par valdību, laikapstākļiem, sadzīvi. Šāds misijas ceļojums palīdz izvērtēt un saprast, kas dzīvē ir patiesi svarīgi.

Estere: Indijā piedzīvotais un šī gada Lielās telts sanāksmē dzirdētais man daudz skaidrāk lika saprast Elenas Vaitas

rakstīto, ka katrs Kristus sekotājs tiek aicināts būt par medicīnas misionāru – vai nu savās mājās, vai tālās zemēs. Un nav obligāti jābūt medicīmai, lai dotos šādā kalpošanā. Vēsts par veselīgu dzīvesveidu un labdarības darbs – tā ir misija, kuru var īstenot ikviens.

Dodoties misijas ceļojumā, pastāv iespēja, ka tava dzīve, nospraustie mērķi un prioritātes var izmainīties pašos pamatos. Pastāv iespēja, ka tu saproti Dieva aicinājumu savā dzīvē, un kalpot, kā Kristus kalpoja, kļūst par tavas dzīves galveno vadmotīvu. Ja tu to vēlies, tad piedzīvo to kopā ar Dievu, dodoties misijas ceļojumā!

K opumā šajā projektā tiek atbalstīti ap 50 bērnu, bet mēs no Latvijas esam atbildīgi par septiņiem, un vēlētos atbalstīt viņus, līdz skola būs pabeigta.

Jau iepriekš pateicamies par ziedojumiem, ko varat ieskaitīt “ADRA Latvija” kontā LV77HABA0551002308686 ar norādi “Indijas bērnu projektam”, tie visi saskaņā ar noslēgtajiem līgumiem ar Nuzvidas skolu un Māri tiek pārskaitīti vienam vienīgam mērķim – Indijas bērnu projektam un tieši bērnu mācību izdevumu segšanai.

Tie, kas nav sekojuši līdz iepriekšējai informācijai, varat iepazīties ar to AV izdevumu rakstos (2013. g. marts un oktobris, 2014. g. maijs, 2015. g. oktobris, 2016. g. augusts). Vairāk par projektu varat arī lasīt un skatīt www.adra.lv sadaļā “Indijas bērnu projekts”.

Sigita Pešele,
ADRA Latvija Indijas Bērnu Projekta koordinatore,
Rīgas 7.dr. sigitapesele@tvnet.lv

Intervēja
Tatjana Tomsone

ZELTA MŪŽS RAISKUMĀ

Andrim un Ainai Zariņiem šovasar apritēja 50 gadi kopš viņi izlūdzās Dieva svētību savai laulībai. Visus šos gadus viņu ģimene ir bijusi kā balsts un iedvesma Cēsu Adventistu draudzē. Tas ir piepildīts mūžs kopā ar Dievu.

Pastāstiet, lūdzu, par savu bērību, ģimeni un personīgo ceļu pie Dieva.

Andris – Tā kā piedzimu pirmskara Latvijas armijas virsnieka ģimenē neilgi pirms Otrā Pasaules kara, tad, parādoties svešai armijai, bērību biju spiests pavadīt bez tēva.

Uzaugu mammas dzimtajās lauku mājās Liezērē, Madonas pusē, kur beidzu pirmās septiņas pamatskolas klases. Tēvu arestēja un izsūtīja jau 1941. gadā, un mums ar mammu oficiālā vara bieži aizrādīja: „Neaizmirstiet, kur ir jūsu vīrs un tēvs!” – It kā mēs to varētu!

Pirmais iespaids par Dievu bija visai īpatnējs, bet nopietns. Mums, kopā augošajiem zēniem, bija izveidojies ieradums savu teikto apstiprinot, zvērēt „Goda vārds!”, un, ja tas nelīdzēja, tad visā nopietnībā teikt „Dieva Vārds!”, ar ko visām domstarpībām vajadzēja beigties; lai gan tajā pašā laikā mēs nekaitrējāmies ielūkoties kaimiņu dārzos pēc āboliem un plūmēm. – Ak, kas par izpratni!

Tēvs, lai gan vēl kā valdībai nevēlama

persona, bet reliģiski nobriedis, atgriezās 1953. gadā, kādēļ arī mēs darba meklējumos mainījām vairākas dzīvesvietas, līdz nonācām pie Cēsīm, Raiskuma pagastā. No turienes 1959. gadā aizgāju dienēt padomju armijā jau kā septītās dienas adventists. Pirms manis no Latvijas sabata dēļ cietumā jau bija nonākuši brāļi Arnis Sprūde, Valdis Beļauņieks un Leonards Šaripovs. Biju apņēmies par katru cenu palikt Dievam uzticīgs. No nemiera sirdī tomēr valā netiku, tādēļ lūdzu Kungu, lai Viņš stiprina. Neskatoties atvēru Bībeli un tāpat neskatoties uzliku pirkstu kādam tekstam (tā gan esmu rīkojies tikai vienreiz mūžā). Biju atradis Jer. 1:7, 8. „Nesaki: es esmu jauns, jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu. Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!” saka Tas Kungs.” Pēc nedēļas, jau nākamajā sabatā, zinot man priekšā stāvošo pārbaudījumu, kā iedrošinājumu to pašu novēlēja arī kaimiņu draudzes sludinātājs Jānis Lapa. Un tā, es pieņemu, man iznāca „iet” pēc dievišķā

„nosūtījuma”: divus gadus nodienēt armijā un trīs pavadīt nebrīvē, darba nometnē, jo šķiet, ka ar mazāk nevarēja iztikt... Dievs zina kādēļ!

Aina – Esmu dzimusi kristīgā ģimenē. Mans tēvs bija adventistu draudzes sludinātājs. Ģimenē bijām četri bērni. Visspilgtākās atmiņas man saistās ar dzīvi Vecākos, kur pastāvīgi ciemojās gan bērni, gan viņu vecāki un citi draugi. Šādās reizēs liela loma bija manai mammai – vienkāršai, čaklai un ticīgai būtnei.

Pateicoties kristīgai audzināšanai, jau no mazotnes izjutu, ka ceļš kopā ar Dievu ir vienīgais pareizais un ka vispār citādi nemaz nevar būt. Tāpēc jau pusaudžu gados man bija skaidrs, ka savā dzīvē kalpošu Radītājam, kaut arī daudz ko vēl nesapratu, kā to saprotu tagad.

Kur jūs iepazīnāties?

Andris – Ja pēc dievišķā nodoma mums šajā zemē bija paredzēts kopā nodzīvot vairāk nekā 50 gadus, vai tad

varēja būt, ka mēs vispār nesatīkto un neiepazīto? Mēs viens otru ieraudzījām kārtējās draudzes sanāksmēs, un tā kopīgi un kopā ar draudzi dzīvojam līdz šai dienai. Tā ir mūsu ikdienas būtība. Par savstarpējo sapratni un mīlestību lai izsakās Aina, jo es esmu ideālists, kaut gan ne nelaboju. At- radis, ko meklēju, es visu laiku vien- kārši priecājos! Un, kas gan var būt vēl labāk, vēl svētīgāk! Pirms 50 ga- diem mūs laulāja sludinātājs Ernests Klotiņš, par pamatu ņemot Kristus teiktos vārdus Jāņa 10:9 „Es ESMU durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts”. Mēs abi pa šīm durvīm esam iegājuši un ceram uz labvēlīgu izmeklēša- nas tiesas lēmumu.

Kāds bija pirmais iespaids, kad iepazināties? Vai bija sa- jūta, ka ir īstais cilvēks?

Aina – Par Andra raksturoju- mu kopdzīves piecdesmit ga- dos labāk izteikšos ar E. Vaitas vārdiem no grāmatas *Audzinā- šana*, 57 lpp.: „Pasaules lielā- kā vajadzība ir vajadzība pēc vīriem, kas neļaujas pirkties, nedz pārdoties, vīriem, kas savos sirds dziļumos ir uztic- cīgi un godīgi... vīriem, kuru sirdsapziņa ir tik uzticīga pie- nākumam kā magnēta adata polam...” Arī ģimenes dzīvē mīlestību un uzticību esmu baudījusi visus šos garos no- dzīvotos gadus. Tiešām bija sajūta, ka ir īstais cilvēks un – nemaldījos. 50 gadu kāzu atceres ju- bilejā mūs apsveica arī draudze. Tika lasīts mūsu dzīves īstenībai atbilstošs V. Ādamsones dzejolis. (fragments no dzejoļa):

Es piedzimu pasaulē,
Lai kopā ar tevi satiktu ik rītu,
Es piedzimu pasaulē,
Lai tavas rokas sasildītu,
Ne tikai dienu, ne tikai mūžu
Zem debesīm zilgām,
Divus mūžus, trīs mūžus,
Daudz ilgāk...

Tajos laikos būt kristīgai ģimenei un audzināt ticībā bērnus nemaz nebi- ja viegli. Kā jums tad gāja, kas deva spēku? Kādi priecīgākie brīži pali- kuši atmiņā?

Aina – Kad vecākajam dēlam Alvim bija jāsāk skolas gaitas, izvēlējamies

skolu ar mūzikas novirzienu. Lai va- rētu tur mācīties, bija jāiztur konkurss, kas arī sekmīgi izdevās. Tomēr jau pir- majā mēnesī viņu izslēdza, jo sabatos skolu neapmeklēja. Viņš nebūšot sek- mīgs, ja sestdienās kavēšot mācības, – tāds bija pedagoģiskās padomes lē- mums. Vērsāmies pie rajona Izglītības nodaļas vadītāja, un viņš nokārtoja, ka Alvis mācības varēja turpināt. Turklāt pēc tam visas šīs skolas priekšrocības izmantoja arī viņa māsa Guna, brālis Mariss un vēl citi draudzes bērni. Man prieks, ka savas Dieva dotās dāvanas

viņi ir izlietojuši vienīgi Dieva pago- dināšanai.

Būt mammai – tas visos laikos ir pra- sījies lielu atbildību un daudz lūgšanu. Prieku deva bērnu labās sekmes skolā, mājās paveiktie mīlestības darbi, ar tiem reizēm pārsteidzot mūs kā vecā- kus, viņu pašu rūpes vienam par otru un satiecība.

Es jūs pazīstu kā aktīvus draudzes locekļus un kā Elenas Vaitas grā- matu izdevējus. Kas jūs īpaši saista viņas darbos? Kādām vēl grāmatām jūs esat palīdzējuši nonākt pie lasī- tājiem?

Andris – Mēs pilnībā atzīstam Adven- tistu Vispasaules baznīcas nostāju, kas ik pa pieciem gadiem kopējā sesijā izsaka uzticību visiem Elenas Vaitas darbiem, tos nešķirojot.

Atgrieždamies no cietuma, literatūras

darbu uzņēmēmos tieši tāpat kā doša- nos cietumā, ka man „jāiet visur, kur Kungs mani sūta, un jādara viss, ko Viņš man pavēl” (Jer.1:7 – *nedaudz pārfrāzētā veidā*), kaut gan tas jau bija daudz patīkamāk. Neviena cilvēks mani uz to nespieda, es netiku ne ai- cināts, ne ievēlēts. Vienkārši priecājos izplatīt to, ko Dievs paredzējis izplatīt. Sākumā ar roku kladēs pārrakstījām *Lielo cīņu*, *Laikmetu ilgas* un *Apustuļu darbus*, tad sākām literatūru pavairot, rakstot ar rakstāmmašīnām, bet pēdējā laikā no 1998. gada izmantojam tipo- grāfiju pakalpojumus.

Līdz šim brīdim tādā veidā Na- cionālajā Bibliotēkā no 7 līdz 10 eksemplāriem ir nonākušas jau vairāk nekā divdesmit dažādas grāmatas, sākot ar Elenas Vaitas *Laikmetu Konflikta* sērijas liela- ģiem darbiem (izņemot *Laikme- tu ilgas*), viņas *Izmeklētās vēstis*, vairāki sējumi *Liecības drau- dzei*, kā arī daudzas citas ma- zākas garīga rakstura grāmatas: *Vēstnesis atlikušajiem*, *Mānticī- bas burvība*, *Seno praviešu bal- sis*, *Omega* un citas.

Kas jūs kā ģimeni iepriecina šodien?

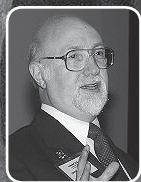
Kaut arī mūsu trim bērniem kat- ram tagad ir sava ģimene, domās pastāvīgi esam pie viņiem. Die- va aizgādībai ik dienu uzticam sešus mazbērnus – piecus zepe- rus, mazmeitiņu un mazmazmei- tiņu Eniju. Mūs iepriecina arī tas, ka bērni un mazbērni savas

dzīvesvietas izvēlējušies rokas stie- piena attālumā no savas dzimtās mājas Raiskumā. Tātad visi sešpadsmit esam raiskumieši.

Jūsu novēlējumi citām ģimenēm un iedrošinājumi tiem, kas meklē Die- vu un grib Viņam no sirds kalpot.

Mūsu novēlējums katrai ģimenei – lai namam virs jūsu galvām būtu ne tikai jumts, bet galvenais, lai jūs vienmēr tur vēlētos atgriezties, un tur mājotu siltums, gaismas un mīlestība.

Centieties atrast sev dzīvē un draudzē piemērotu nišu. Nemeklējiet godu, bet darbu, tad būs gan pirmais, gan otrais, un kad kā nelūgts viesis nāks trešais – pārpratumi un rūgti brīži, bez kuriem šai pasaulē neiztikt-, jums būs pieredze, ejot kopā ar Dievu un kalpojot citiem cilvēkiem! Lai jums izdodas!

Deivids Māršals,
Stanborough Press,
Lielbritānija.

REFORMĀCIJAI 500

(1517-2017)

Tikai daži cilvēki ir spējuši izraisīt tādas pārmaiņas kā Mārtiņš Luters (1483-1546). Viņa darbs kā nejauša revolūcija iesākās 1517. gadā, tieši pirms 500 gadiem.

Tad, saskaņā ar kādu autoru, viņš izraisīja “modernās pasaules piedzimšanu”¹ un iesāka, saskaņā ar citu, “kristietības bīstamo ideju”, kas kļuva par “protestantu revolūcijas” centru”².

Kas bija Luters? Intelektuāls milzis, kurš spēja izteikt sevi neparasti neaizmirstamā valodā, kuru vienkāršie cilvēki saprata. Būdams kalnrača dēls, viņš jau agri parādīja ģēnija spējas. Taču jau agrīni viņš bija satraukta, bezmaz mocīta dvēsele.

Apzinoties sava dēla apdāvinātību, Luteru tēvs vēlējās, lai viņš mācītos jurisprudenci. Tas bija veids, kā kļūt sekmīgam 16. gadsimta sabiedrībā. Atgriežoties mājās no universitātes 1505. gadā, Mārtiņš nonāca pērkonā negaisā, ko pavadīja spēcīga zibeņošana. Zirgs nometa viņu zemē, un izbailēs viņš iesaucās: “Palīdzi man, svētā Anna,” viņš sauca, “es kļūšu par mūku!”

Luters iestājās augustīniešu klosterī. Iesākumā viņš nemaz nevēlējās reformēt baznīcu, bet gan atrast savu glābšanu. Viņa dvēsele bija mocīta, jo ticēja, lai izpatiktu Dievam, viņam vispirms jāklūst par labu cilvēku. Saskaņā ar baznīcas mācību, Luters ticēja, ka cilvēkam piemīt spējas padarīt pašam sevi taisnu. Ja

cilvēks to spēj, tad Dievs var veicināt šo pārveidošanos un caur baznīcas sakramentiem izglābt viņa dvēseli.

Kad Luters noturēja savu pirmo misi 1507. gadā, nekāda pārveidošanās nenotika. Viņam bija spēcīga personiskās mazvērtības izjūta. Kas viņš bija, lai tuvotes Dievam?

Viņa priekšnieki atzina viņa neparasto apdāvinātību, taču to piedēvēja slimīgai iekšējai pārmeklēšanai. Luters cīnījās velti, lai atklātu žēlīgo Dievu un izjūtu, ka viņa grēki ir piedoti. Viņš nespēja to atrast. Tad tie viņu 1508. gadā nosūtīja uz Vitenbergas universitāti. Šeit caur studiju disciplīnu viņš būtu atradis to, ko bija meklējis. Taču tas nenotika. Kā daļu no izglītības programmas viņš 1510. gadā tika nosūtīts uz Romu. Šis apmeklējums atstāja lielu iespaidu uz Luteru, bet, neskatoties uz citu stāstīto, viņš nebija tur piedzīvojis atgriešanos un neatrada mieru. Pat pretēji, tas, ko viņš tur redzēja, viņu ļoti mulsināja.

Pēc Luteru pārbraukšanas no Romas viņš tapa nozīmēts par lektoru/profesoru Vitenbergā. Šajā amatā 1517. gadā viņš iesāka darbību, kura noveda pie protestantu Reformācijas. It kā nekas revolucionārs. Luters pienagloja deviņdesmit piecas tēzes pie Vitenbergas katedrāles

durvīm. Viņš uzrakstīja deviņdesmit piecus teikumus latīņu valodā, kas bija teologu starptautiskā valoda. Tas izraisīja teologu debates. Bez tam baznīcas durvis kalpoja arī par ziņojumu dēli. Tas piesaistīja uzmanību.

Uzmanību pievērsa ne tikai teologi, bet arī pārējie. Kāds šo tekstu pārtulkoja vācu valodā, kas tika pavairots tūkstošu kopijās. Mārtiņš Luters risināja baznīcas skandālu, kas ietekmēja vietējo kopienu. Skandālu izraisīja indulgences, kas bija sertifikāti, kuri piedāvāja grēku piedošanu pret naudas samaksu. Tie, kuri ieradās Romā, top iespaidoti no sv. Pētera un Vatikāna greznības. Taču šīs iespaidīgās celtnes tieši tad tika būvētas un bija ārkārtīgi dārgas. Tās bija pat pārāk dārgas tik bagātai institūcijai kā pāvestība. Baznīca apgalvoja, ka Jēzus Kristus un svētie esot tiem sagādājuši lielu daudzumu taisnības. Tas deva iespējas pāvestam pārdot indulgences sertifikātus, lai grēcinieki iegādātos piedošanu, maksājot par sevi vai saviem radniekiem, kuri ir miruši (un, domājams, atrodas “šķīstītavā”). Vietējais indulgences tirgotājs Tecels sacīja: “Līdzko monēta noskan lādes dibenā, dvēsele no šķīstītavas lec laukā.” Tirdzniecība gāja no rokas. Vietējais priesteris sacīja, ka in-

dulgenču prasības ir trīs: “Nožēla, atzīšana un ieguldījums.”³ Taču tas attiecās uz personiskām indulgencēm. Viss, kas bija nepieciešams, lai izpirktu mirušo radnieku no šķīstītavas, bija jāveic ieguldījums.

Skandāls? Tā Luters uzskatīja, vienalga, vai indulgences bija par dzīvajiem vai mirušajiem.

Iemesls tam bija tas, ka starp 1512. un 1516. g., kamēr viņš mācīja Vitenbergā, viņš bija atradis atbildi uz savu jautājumu, kuru ilgi bija meklējis. Viņa izmociņā dvēsele bija atradusi mieru. Īpaši 1515. un 1516. g., kad viņš vadīja lekcijas par vēstuli Romiešiem. Viņa izpēti precizēja Roterdamas Erasma publicētais sengrieķu Jaunās Derības teksts. Viņa studijas pavadīja arī Augustīna no Hipo (354-430) darbi, kuri tika publicēti.

zēm.

Savā pirmajā tēzē viņš izaicināja apgalvojumu, ka baznīca spēj piedot grēkus tiem, kuri pērk indulgences. Kad Kristus sacīja: “Nožēlo,” uzsvēra Luters, Viņš domāja, ka visai ticīgā dzīvei ir jābūt vienotai kopā ar nožēlu. Ar 37. tēzi viņš uzsvēra, ka ikvienam kristietim var tikt piedots bez pāvesta indulgences vēstules. 45. un 46. tēzē viņš sacīja, ka tas kristietis, kurš izlieto naudu, pērkot indulgences, tā vietā, lai rūpētos par savu ģimeni vai trūkcietējiem, izraisīja Dieva dusmas. 62. tēzē viņš saka, ka baznīcas un evaņģēlija vēsts ir par apbrīnojamo Dieva žēlastību.

Entuziasms, ar kādu tauta Vācijā pieņēma 95 tēzes, izraisīja dažos norūpēšanos. Alberts fon Hoencollerns bija aizņēmis lielu nauda summu, lai nopirktu Maincas arhibīskapa posteni, un

bija mantojis titulu “Ticības aizstāvis”, uzbrucis Luteram, cinīsku iemeslu dēļ ieguva iespējas, lai, izmantojot šo jauno kustību, šķirtos no Romas un privatizētu klosteru īpašumus.

Eiropu sašķēla reliģiskās līnijas, sākās kari. Vīrus un sievas dedzināja uz sārtiem ticības dēļ. Notika asinsizliešana. Taču šīs politiskās sekas nebija Reformācija. Reformācija bija kristietības atdzimšana, kāda nebija piedzīvota kopš apustuļu laikiem. Tā sagatavoja cilvēkus ciest un mirt par saviem uzskatiem. Kad mēs lūkojamies atpakaļ no 500 gadu distances, ko mēs atceramies? Ja mēs svinam Reformācijas 500. gadadienu, tad ko mēs īsti svinam?

Mēs svinam Luteru uzsvaru uz individuālo sirdsapziņu pāri pār kontrolējošām un samaitātām garīdzniecības varas struktūrām.

Mēs svinam Luteru uzsvaru uz individuālo sirdsapziņu pāri pār kontrolējošām un samaitātām garīdzniecības varas struktūrām.

Lutera cīņas centrā nonāca rakstu vieta Romiešiem 1:16, 17: “Jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic, jūdāms visupirms un arī grieķim. Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos”

Luteru mulsināja frāze “Dieva taisnība”. Šķita, ka Dieva taisnība tiek prasīta no viņa. No savas pieredzes viņš zināja, ka šādu absolūtu taisnību viņam nav iespējams sasniegt. Viņš to nespēja. Viņš rakstīja: “Reiz, sēžot klostera tornī un pārdomājot, es redzēju, ka likums ir viena lieta, bet evaņģēlijs ir cita.” Kad viņš saprata, ka “Dieva taisnība” nozīmē Dieva dāvināto taisnību nožēlojošam grēciniekam – Dieva žēlastības durvis atvērās viņa priekšā. Viņa vārdiem: “Tie man kļuva kā paradīzes vārti.”

Kad pilsētā ieradās Tecels, lai pārdotu taisnību, Luters bija īpaši aizskarts. “Dieva taisnība nav tā taisnība, kuru mēs iegūstam ar savu izpildījumu vai pērkot indulgences. Tā ir taisnība, kuru Dievs dāvina mums, kad mēs nožēlojam. Tā ir brīva dāvana no Dieva caur ticību.” Lutera mīļākā rakstu vieta bija: “No ticības taisnais dzīvos.” Vēlāk šis pants kļuva par protestantu mācības centru, mācot par taisnošanu ticībā.

1517. gadā šī mācība atklājās ar 95 tē-

saņēma 50% no indulgenču pārdošanas ienākumiem. Viņš bija neapmierināts. Taču vietējais vācu valdnieks Fridrihs Gudrais bija lepns par Lutera nostāju un viņu aizstāvēja.

Kad Lutera mācības par taisnošanu ticībā rezultāts kļuva acīmredzams, tas ieguva politiskas sekas. Viņš kļuva aktīvs, neparasts revolucionārs. Luters salauza pāvesta viduslaiku kontroles sistēmu. Kad pāvests izdeva pavēli izslēgt Luteru no baznīcas, Luters šo paziņojumu sadedzināja. Kad 1521. g. imperators Kārlis V pieprasīja, lai Luters atsauc savus uzskatus impērijas parlamenta priekšā, Luters atteicās.

Luters atradās Eiropas mēroga pārmaiņu centrā, kam bija politiskas un sociālas sekas. Iesākās plašais Bībeles tulkošanas darbs. Tūkstoš gadus Bībele bija izdota tikai latīņu valodā. Divu gadu desmitu laikā Bībele tika iztulkota vietējās valodās. Luters to iztulkoja dzīvā vācu valodā.

Luters izdeva savas mācības izdevumus. Viņš ietekmēja cilvēkus Vācijā, Francijā, Nīderlandē, Zviedrijā un Šveicē. Luteram simpatizēja arī Anglijā. Viljams Tindeils, Tomas Kranmers, Tomas Kromvels, Anna Eskjū, pat Annas Boleinas īpašumā bija Lutera publikācijas. Arī Anglijas tirāns Henrijs VIII, kurš

Luters lietoja vācu vārdu Gemeinde (kopiena), rakstot par baznīcu. Viņš demokratizēja ticību. Baznīca kļuva par ticīgo sapulci un nevis varas struktūru ar svēto autoritāti, kura piemīt vienīgi garīdzniekiem. Visi ticīgie caur kristību top par priesteriem. Mēs to svinam.

Mēs svinam Rakstu pieejamību valodā, kuru visi var saprast. Mēs svinam tiesības lasīt un skaidrot Bībeli kā visu kristiešu tiesības no dzimšanas.

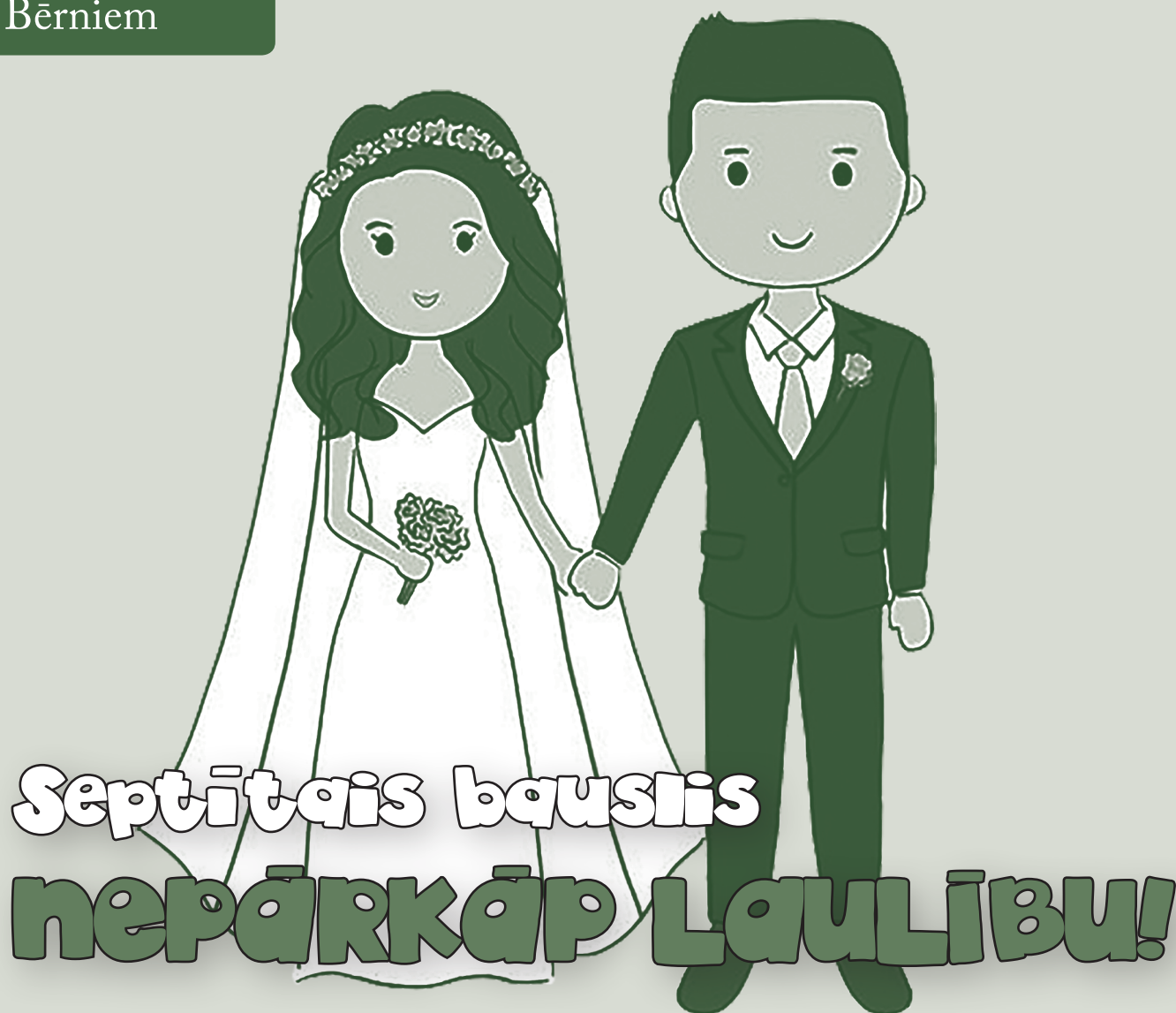
Pāri visam mēs svinam glābšanu, kas mums tiek dāvāta par brīvu Dieva dāvanu bez mūsu nopelna, ko saņemam ticībā. Tas ir kristiešu evaņģēlijs. Tas atnesa mieru un iedrošinājumu Lutera dzīvē un spēj to ienest arī mūsējā.

Karojošā un politiskā islāma, kā arī karojošā un politiskā sekulārisma priekšā mēs svinam Reformācijas brīvības un iedrošinājuma atklāsmi caur ticību uz Jēzu.

¹ Harry Reid, *Reformation: The Dangerous Birth of the Modern World* (St Andrew Press, 2009).

² Alister McGrath, *Christianity's Dangerous Idea: The Protestant Revolution* (SPCK, 2007).

³ Roland Bainton, *Here I stand: A biography of Martin Luther* (Lion Publishing, 1978), pages 76-78.

Septītais bauslis nepārkāp LAULĪBU!

KRŪ: Krā, cik skaisti izgreznota tava istaba!

KRĀ: Tev patīk?

KRŪ: Nu, ļoti atbilstīgi meiteņu lietām. Viss baltās lentītēs.

KRĀ: Redzi, te vēl arī rozā baloni! Vai nav skaisti?

KRŪ: Kāpēc tu visu tā izpušķoji?

KRĀ: Ļoti svarīgs notikums. Šodien manai bārbijai Zuzei kāzas ar Kenu!

KRŪ: : Bārbijai Zuzei? Bet tavs Kens taču pagājušā vasarā „apprecējās” ar bārbiju Šarloti!?

KRĀ: Tas bija pagājušā vasarā! Šajā vasarā Kens precēs Zuzi! Vai tu, Krū, nāksi par vedējtvu?

KRŪ: Pat nedomā! Es protestēju pret šīm laulībām! Kenam jau ir ģimene, un tev, Krā, šīs kāzas ir jāatceļ! Nevar katru vasaru precēties ar citu bārbiju! Es jūtu, tas nav pareizi! Kas tagad notiks ar Šarloti? Kāpēc viņa nevar turpināt būt Kena sieva?

KRĀ: Nu, Šarlote...viņa vairs nav tik smuka. Viņai Fredis nogrieza matus toreiz, kad spēlējām „frizierus”. Viņš gan teica, ka mati atkal ataugšot gari, bet neatauga vis!

KRŪ: Nu, vai zini! Ja katrs tētis meklētu jaunu mammu neveiksmīgas frizūras dēļ, tad pasau-

lē būtu milzīgs „bardaks”! Mūsu tētis, piemēram, mammu ir aprecējis uz visiem mūžiem! Un mamma tēti.

KRĀ: Tas, Krū, ir pavisam citādi. Mamma un tētis, tas ir pa īstam. Bet mans Kens Šarloti vairs nemīl.

KRŪ: Nē, tā nevar notikt! Man nepatīk šī tava precēšanās spēle! Tā ir nepareiza un ļoti bēdīga. Esmu pārliecināts, arī mamma un tētis domā tāpat!

mamma: Par ko mēs domājam tāpat, Krū?

KRŪ: Mammucīt, Krā precina savas lelles pilnīgi kā pagādās! Pagājušo vasaru viņas Kens apprecēja bārbiju Šarloti, un nu viņš atkal prec bārbiju Zuzi! Tā ir nepareiza spēlēšanās! Ar šīm laulībām kaut kas nav pareizi! Es to jūtu!

mamma: Tā ir, Krū. Ja runājam par laulībām, tad DIEVS tās cilvēkiem uzdāvināja kā skaistu dāvanu jau pašā radīšanas sākumā. Atcerieties Bībeles stāstu, kad Ādams un Ieva padevās velna kārdinājumam, tad viņi zaudēja daudzas svētības. Tomēr vienu lietu Dievs neļāva velnam izpostīt – Ādama un Ievas laulību.

KRŪ: Dievs sargā ģimenes, vai ne?

mamma: Sargā, ja cilvēki tās Viņam uztic. Dievs ar savu mīlestību un žēlastību pasargā lau-

lību. Ja cilvēks to vērtē, lolo un kopj, tad tā atnes ļoti daudz prieka.

KRŪ: Un bērnus! Bērni arī ir prieks, vai ne?

mamma: Protams. Bērni ir īpaša Dieva dāvana.

KRŪ: Es varu iedomāties, cik bērni ir nelaimīgi, ja ģimene sabrūk!

KRĀ: Bet ja vairs otru nemīl? Ja mīlestība ir pārgājusi? Ko tad?

KRŪ: Mīlestība nav iesnas vai vējbaku pumpas, kas pāriet! Vai ne, mammucīt?

mamma: Taisnība, Krū. Mīlestība ir izvēle.

KRŪ: Redzi, Krā, tā ir izvēle. Kad tētis izvēlas mīlēt mammu vienmēr, ar visādām frizūrām – smukām un nesukām! Un mamma tēti arī vienmēr, vienmēr!

KRĀ: Bet ja tā tomēr ir pazudusi?

mamma: Tad to vienmēr var atkal dabūt skaistu un stipru pie Dieva, jo Viņš pats ir mīlestība!

KRŪ: Es domāju, vajag Viņam uzticēt savu ģi-

meni un arī savu sirsnību!

KRĀ: Tad Viņš sirsnībā var ielikt mīlestību?

KRŪ: Var gan!

mamma: Ja laulības centrā ir Kristus un Viņa piedošana, tad nekādi ļauni spēki ģimeni nevar izpostīt, jo “Dievs ir mūsu patvērums un stiprums” (Ps.46:2).

Dievs devis savu bausli: Nepārkāp laulību!

KRĀ: Ja šo likumu ievēro, tad ir stipras ģimenes un bērniem laimīgas sirsnības?

mamma: Tieši tā! Un ko Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt.

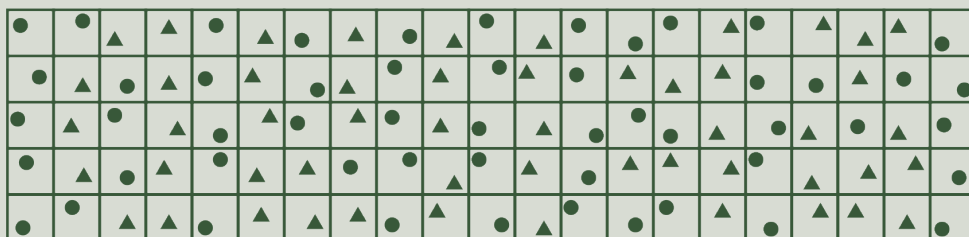
KRŪ: Redzi, Krā, nevajag spēlēt tik nejaukas spēles!

KRĀ: Es izdomāju! Mēs varētu svinēt bārbijas Šarlotes un Kena apprecēšanās pirmo dzimšanas dienu!

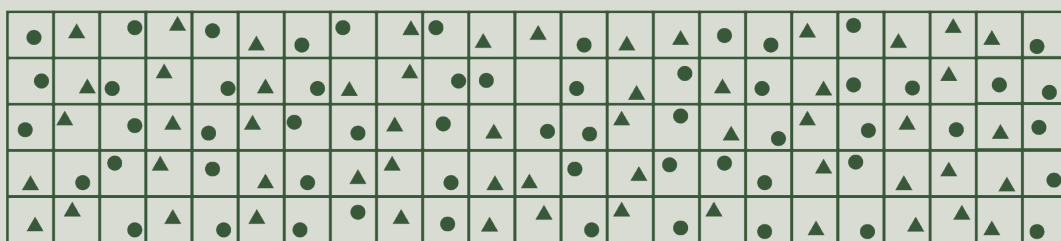
KRŪ: ...un nevienam nesāpēs sirds.

mamma: Bet mammām un tētiem mēs varētu novēlēt: **TURIETIES PIE KRISTUS, JŪSU LAULĪBAS UZTURĒTĀJA UN GLĀBĒJA!**

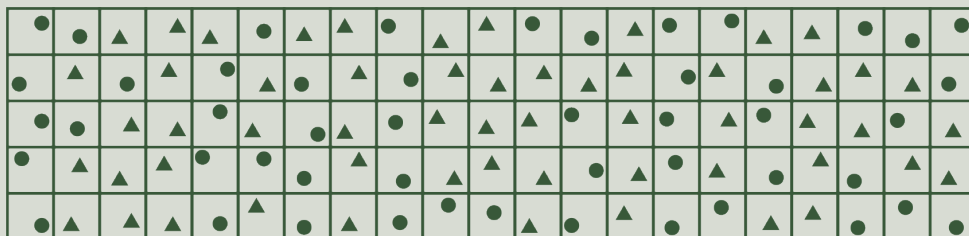
Atšifrē iztrūkstošos vārdus Bībeles tekstā, izkrāsojot rūtiņas, kurās ir aplīši.

ir labāk nekā

būt, (..) ja viņi krīt, tad viens

otram atkal tikt uz kājām. (..)

Sal. māc. 4:9-10

Atstāj iespaidu IMPACT RĪGA

Aizvadīta brīnišķīgi piepildīta nedēļa no 20. līdz 27. augustam Rīgā. Dieva žēlastībā tika atstāts iespaids Rīgas ielās, pensionātos, bērnu namos un kādas ģimenes dzīvoklī. Ja būtu jāsaka tik viens teikums par IMPACT Rīga “Dzīvesprieks”, tas būtu: “Šajā nedēļā katrs ieraudzīja Dieva darbu un roku pavisam reāli katru dienu.” Lai slava Viņam par to! Un tagad – neliels atskats par to, kā mums ir gājis!

IMPACT pensionātos un bērnu namos

No pirmdienas līdz trešdienai dalībnieki sadalījās grupās un katrs devās uz savu kalpošanas aktivitāti. Šajās dienās ap-

meklējām divus bērnu namos un divus pensionātus. Spilgti atmiņā palicis tas, kā bērniņi spiedās klāt, lai samīļotos, kā viņi smaidīja un priecājās, ka kāds ar viņiem paspēlēs futbolu vai volejbolu. Un kāds gan mums bija prieks, kad viņi paši ar mums dalījās par to, vai lūdzu Dievu vai nē. Kāds puisēns atbildēja: “Es jau sen Dievam lūdzu, lai mani paņem kāda ģimene. Man šķiet, ka Dievs mani nedzird.” Ar šādu realitāti mēs saskārāmies – salauzta pasaule. Bet, ak, cik gan ļoti tai nepieciešama Debesu mīlestība, Jēzus iedrošinošie vārdi un apskaviens, kā arī vēsts par Viņa otro nākšanu! Un kāds gan prieks mums bija atļaut Jēzum caur mums samīļot, dot cerību šiem apmēram 60 bērniņiem. Devāmies arī uz pensionātiem. Vienā no tiem koncertējām, bet abos devāmies pa istabiņām runāties ar cilvēkiem, spēlēt ar viņiem galda spēles, padziedāt tiem, kas vairs no gultas piecelties nespēj. Arī šeit redzējām to pašu realitāti, cilvēkus saucam – “Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis! Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties Dieva vaiga priekšā?” (Ps.42:2-3) Kādā istabiņā, kur es biju, šīs vecās kundzes, kad teicām, ka dodamies prom, lūdza: “Meitenes, nu tad vismaz vienu atvadu dziesmu mums nodziediet!” Paņēmusi sievietes Uljanas roku, dziedāju viņai, acīs skatoties, dziesmu “Jēzus rokās”, kuras laikā viņa sāka raudāt aizkustinājuma asaras pie vārdiem: “Visu pasauli Viņš nesa reiz uz saviem pleciem, un mūsu grēkus ar’ tur Golgātā. Tādēļ droši spēj Viņš pasargāt TEVI un MANI!” Cilvēkus aizkustina vēsts par personīgo Pestītāju, kā arī tas, ka tie redz – šis cilvēks, kurš man stāsta, pats ir pieņēmis Jēzu! Dievs patiešām ir šī cilvēka labākais Draugs – to es redzu!

Kopā ar pensionāta "Atsaucība" iemītniekiem.

Bērnu namā Baltezerā.

IMPACT kādas ģimenes dzīvoklī

Viena no komandām trīs dienas pēc kārtas devās uz kādu dzīvokli, kurā tie veica remonta darbus. Lai gan pati nebija klāt, dzirdēju daudz iedvesmojošu stāstu no viņiem. Jaunieši priecājās par labo kontaktu ar ģimenes diviem bērniem, kuri beigās pateicībā uzzīmēja pat mākslas darbus, ko mūsu IMPACT komandai uzdāvināja. Jauniešiem ierodoties dzīvoklī, pirmais jautājums bija: “Kā gan šeit kāds vispār var dzīvot?” Tomēr pēc trīs dienu darba tur bija ieviesta lielāka kārtība – veikti darbi pie sienām, grīdām. Iespāids bija patiešām manāms. Sieviete, kas tur dzīvo, bija aizkustināta un ļoti priecīga par jauniešu nesavtīgo darbu tur. Ne vienmēr mums ir jāpasludina evaņģēlijs runājot, bieži vien arī klusējot, darot ko otra cilvēka labā. Lūgsim, lai Dievs dara savu darbu pie šīs ģimenes sirdīm!

IMPACT Rīgas ielās

No ceturtdienas līdz sestdienai Māras dīķī no 15.00 līdz 19.00 bija iespējams piedalīties astoņās dažādās aktivitātēs visai ģimenei – lūgšanu teltī, bērnu radošajās darbnīcās, Ceļa meklētāju teltī, sarunu dīvanā, fotoorientēšanās, alpīnisma sienā u.c. Katras aktivitātes mērķis bija cilvēku skatus vērst pie Debesu Tēva. Tēma bija “Dzīvesprieks”, un visas stacijas bija veltītas pārdomām par šo tēmu – kā rast prieku Kungā (Psalms 37:4). Viena no stacijām bija “Ko Dievs Tev saka?”, kurā cilvēki varēja izvēlēties vienu no desmit pogām ar to, kā viņi jūtas, ko viņi saka Dievam. Piemēram, “Mana dzīve ir haoss.”, “Man dzīvē viss ir labi, man Dievu nevajag.”, “Mana dzīve beidzot virzās uz augšu!”. Nospiežot pogu un uzliekot austiņas, cilvēks dzird to, ko Dievs viņam atbild – ierunātus tekstus no Bībeles katrai atbildei. Citā stacijā savukārt bija iespēja pārdomāt jautājumus par savu dzīvi un atbildēt uz tiem, izmantojot dažādas refleksiju bildītes. Lielākoties, protams, pieauguši cilvēki piedalījās tāpēc, ka bērni vēlējās uzpūst burbuļus, uzkāpt alpīnisma sienā, tomēr, kamēr bērni to darīja, arī viņi paši piedalījās citās aktivitātēs. Šajās dienās gūts daudz, daudz piedzīvojumu, sarunu ar cilvēkiem. Saņemts daudz jautājumu: “Kas ir septītās dienas adventisti? Kāpēc tieši septītās? Ar ko jūs atšķiraties no citiem?” Daudz smaidu cilvēku sejās, kā arī interese pievienoties turpmākajiem pasākumiem SDA Rīgas 7. draudzē

REFORMĀCIJAI PA PĒDĀM

Reformācijai pa pēdām. Noslēgums.

Dievam visos laikos ir bijuši uzticami kalpi, kas, saņēmuši gaismu un personīgi piedzīvojuši glābšanas vēsti, turpinājuši to sludināt līdzcilvēkiem. Reformatora Mārtiņa Luteru garīgo dzīvi pārvērtā apziņa par Dieva glābšanas plānu. Viņš rakstīja: “Dievs no mirušajiem ir uzmodinājis vienu Vīru, Kungu Jēzu Kristu, lai Viņš iznīcinātu nāvi, iznīdētu grēku un aizslēgtu elles vārtus. Tāds ir glābšanas darbs. Kristus ir uzvarējis! Tā ir prieka vēsts, jo mēs esam glābti, pateicoties Viņa darbam.” Vēsts par taisnošanu ticībā piešķir šim Dieva kalpam spēku, dzīvību, atspirģšanu, motivāciju, cīņas spar. Viņš apzinājās, ka savā spēkā nespēs uzvarēt priekšā stāvošos pārbaudījumus. Mārtiņu Luteru nicināja tā laika pāvestības varasvīri. Reformatoram bija jāpastāv brīdī, kad viņu izslēdza no baznīcas, apsūdzēdami dumpja celšanā, bezdievībā un zaimošanā. Par viņa rakstiem teica, ka tajos esot tikai maldi. Luteram draudēja atņemt dzīvību. Šai dzīves pieredzei Luters gāja cauri, atzīstot, ka uzvara nāk caur Svēto Garu, ko piešķir Dievs! Tomēr šis lielais vīrs bija tikai cilvēks ar saviem vājuma brīžiem, viņš baidījās, viņš bija izmisis, viņa sirds bija pagurusi. Jūtoties vājš, Mārtiņš Luters pakrita pie zemes, un no viņa lūpām izlauzās nopūtu un sāpju pilnas lūgšanas, ko varēja saprast vienīgi Dievs! Šī pieredze viņu mācīja nepaļauties uz sava paša spēkiem. Vēl jo vairāk, šķēršļi, ar ko Luters sastapās, neļāva viņam kļūt lepnam, piesavinoties vien Dievam paredzēto godu. Mārtiņa Luteru dzīvesstāsts iedrošina mūs nebaidīties atšķirties no pasaules, būt savādākiem, pastāvēt par Dieva principiem un nest līdzcilvēkiem Dieva doto gaismu, ko paši esam personīgi satvēruši. Viņa piemērs joprojām turpina nest reformāciju cilvēku ikdienā! (Raksts veidots pēc E. Vaitas grāmatas “Lielā cīņa”)

Jaunieši lūdz pēc laba laika pie Māras dīķa.

– ģimeņu pēcpusdienai, Ceļa meklētāju klubam, studentu alfaī u.c. Interesants bija stāsts par kādu puisī, ar ko sākām runāties, kad dalījām bukletus, ielūgumus uz aktivitātēm. Sākumā ļoti noraidošā attieksme, kas beidzās ar 40 minūšu garu sarunu un to, ka viņš mūs “pavadīja” līdz pat aktivitātēm un, pateicoties Svētā Gara darbam viņa sirdī, devās uz telefona būdiņu klausīties, ko Dievs viņam saka. Sarunas laikā izrādījās, ka puisis dzīvo uz pašas Ģimnastikas ielas – vien dažas mājas tālāk. Pēc divām dienām viņš un viņa draugs pievienojās mums, jauniešiem, uz kopīgām pusdie-

Viena no stacijām: "Ko Dievs Tev saka?"

nām, pēc kurām teica: “Tik garšīgi neatceros, kad pēdējo reizi būtu ēdis!” Pirms tam šis puisis Roberts arī pavaicāja, vai mums te, baznīcā, neesot kāda Bībele. Priecīgs to rokās paņēmis, uz drauga sarkastisko jautājumu “A ko, tu tagad Bībeli sāksi lasīt?” viņš atbildēja: “Jā, lasīšu gan. Un tev arī vajadzētu.” Mums ir tik labs Dievs! Šis ir tik viens no daudziem piedzīvojumiem šajās dienās.

Pēdējās dienas vakarā Rīgas 7. draudzes telpās notika koncerts “Piedzīvo mirkli”. Dievs atveda cilvēkus, kuri draudzē bija pirmo reizi. Koncertā izskanēja mums visiem zināmais Mat.ev. 11:28 un doma, ka Jēzus GRIB būt mūsu Draugs un mūs iepriecināt ar tādu prieku, ko pasaule nevar dot. Skanēja jauniešu liecības, kā arī daudz skaistas mūzikas – instrumentālā, vokālā, dueti, trio u.c. Pēc koncerta kāds vīrietis man teica: “Labvakar. Esmu vietējais Mārupes iedzīvotājs. Vēlējos pajautāt vai varētu atsūtīt to ierakstu video no šī koncerta? Mans draugs arī ļoti vēlējas dzirdēt, bet šovakar netika.” Dievam ir savi brīnišķīgie ceļi, patiešām! Arī caur mūziku Jēzus īpaši uzrunā cilvēku sirdis, velk tās pie Sevis!

IMPACT katram dalībniekam

Šajā nedēļā Dievs atstāja īpašu iespaidu katra jaunieša dzīvē, kas piedalījās visās aktivitātēs. Kopīgie rīti, vakara svētbriži ar lūgšanām un dziesmām, un brāļa Henrika Jensena uzrunām mūs patiesi iedvesmoja arī pašus meklēt – kas tad ir īstais dzīvesprieks. Ne nauda, ne atkarības, ne izpriecās, pat ne mīlošs dzīvesdraugs – nekas no tā mums nesniegs īstu prieku. Kopīgo liecību brīžu vienmēr bija par maz – tik daudz Dieva darbu katrā dienā! Bet tomēr arī tie mūs katru ļoti stiprināja. Dievs dzird lūgšanas un tās uz-

Mēneša citāts:

“Visas savas rūpes uzveliet Viņam, jo Viņš gādā par jums.”

(1. Pētera 5:7)

kla-

sa. Šajās dienās

klūvām ļoti tuvi un vienoti, īsta Dieva komanda. Smējāties, priecājāties, slavējām Dievu, dalījāties arī pārdzīvojumos. Sirdī bija prieks, un daudzi jaunieši teica: “Mums, draudzei, jābūt šādi! Mums nav tikai jārunā, bet arī jādara visas šīs lietas kopā! Tikai tad mēs būsim vienoti. Tikai tad arī paši garīgi augsim.”

“Tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: “Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz.

Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā.” (Mat.ev. 9:37-38) Lūgsim Dievu pēc strādniekiem! Un nevis pēc citiem, kaut kur tur, no tālām zemēm, varbūt Amerikā ir kāds spēcīgs runātājs, kurš noteikti būs labs pļāvējs. Šodien Dievs jautā tev un man “Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?” Vai ieguldīsim visas pūles Dieva darbā nevis savas karjeras izaugsmē? Vai meklēsim laiku ar Dievu ik rītu, lai Jēzus mājotu mūsos un caur mums varētu aizsniegt pazudošo? Atbildēsim Dievam tāpat kā Jēssaja: “Redzi, es esmu še, sūti mani!”

Emīlija Rezņikova

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

KO NOZĪMĒ "ECCLESIA SEMPER REFORMANDA EST"?

Tas ir teiciens latīņu valodā: baznīca nepārtraukti ir reformējama. Šī frāze tiek piedēvēta holandiešu reformātoram Jodokus van Lodenšteinam (ap1674.-1678. gadu), kurš esot sacījis: "Patiesība (..), ka arī baznīcā ir vienmēr daudz ko jāreformē."

Šis teiciens gan nenozīmē, ka baznīcu nepārtraukti būtu jāreformē vai jāmaina, bet gan tas, ka baznīcai ir nepieciešams mainīties saskaņā ar Rakstu liecību un atklāsmi. Sešpadsmitā gadsimta sākumā vairāki domātāji tika ietekmēti no senajiem Bībeles manuskriptiem, kuri pēc turku iebrukuma nonāca Eiropā no Bizantijas. Šie manuskripti tos skubināja veikt Bībeles tulkojumus. Starp šiem domātājiem bija Roterdamas Erasms, Luters, Pjērs Olivetāns, Viljams Tindeils un daudzi citi. Šīs noskaņas rezultātā ir tapis arī Karaļa Džiemsas Bībeles tulkojums. Reformātori uzskatīja, ka Bībelei piemīt liels spēks, kuram ir jāmaina baznīcu un cilvēku.

Balstoties uz šo Reformācijas saukli, ir veidojušās jaunas protestantu konfesijas. Kad Rakstos tika jaunatrasta patiesība par taisnošanu ticībā, izveidojās Evaņģēliski luteriskā baznīca. Kad Rakstos no jauna atrada kristības caur pagremdēšanu, izveidojās Baptistu baznīca, kad Rakstos no jauna tika atklāta metode, kā notiek taisnošana ticībā, izveidojās Metodistu baznīca, kad Rakstos no jauna tika atrasta sabata nozīme, to pieņēma adventisti. Te ir saredzama kristīgās baznīcas attīstība un atjaunošanās saskaņā ar Dieva Vārda liecību.

Jāatzīst, ka šo saukli uz sevi mēdz attiecināt arī dažādas inovācijas, par kurām nav vienprātības baznīcās, kā piemēram: feminisms, homoseksualisms, harizmātisms, antitrinitārisms, "svētās miesas" kustība un daudz kas cits, ko cenšas saistīt ar *Ecclesia semper reformanda est*. Taču šie mūsdienu strāvotumi izriet no citāda skatupunkta atšķirībā no reformātoru skatījuma, jo uzsver inovāciju un jauninājumu pārākumu pār "seno patiesību", kas tiek uzskatīta par novecojušu un laikmetam neatbilstošu. Reformātori tieši vēlējās atjaunot seno, autentisko ticību, kura ir pastāvējusi no sākuma, un vest baznīcu saskaņā ar Dieva Vārda liecību. Līdz ar to baznīca ir atjaunojama nevis ar inovāciju palīdzību, bet gan ar Bībeles principu paaugstināšanu un īstenošanu praksē.

Gan radikāli, gan konservatori izmanto šo saukli, lai veicinātu savas reformas baznīcā, kuras uzskata par Reformācijas turpinājumu. Radikāļiem nepatīk vecās patiesības un tie tiecas pēc jauninājumiem, pārmaiņām, nerēķinoties ar citiem, cenšoties visus pakļaut savai izpratnei par patiesību. Konservatīvie, tieši pretēji, pretojas inovācijām, lai saglabātu seno, pat antīko praksi, ignorējot mūsdienu prasības un pastāvīgi vaimanājot par jebkurām pārmaiņām. Katrai no šīm pusēm ir savs priekšstats, ko nozīmē *Ecclesia Semper Reformanda Est*.

Dažas no senajām baznīcas tradīcijām un praksēm ir aptum-

šojušas Bībeles skaidro patiesību, tādēļ tās tika reformētas, atjaunojot Dievu pagodinošu praksi, kāda ir pastāvējusi iesākumā. To reformātori attiecināja uz dažādiem baznīcas aspektiem: Piemiņas mielastu, svētbildēm, baznīcu ceremonijām, klosteru sistēmu un tamlīdzīgi, kas tika reformēti saskaņā ar Bībeles liecību. Taču ir arī dažas no senajām praksēm, kuras Bībelē ir pastāvējušas iesākumā, bet ir zaudējušas savu spēku. Tās ir nepieciešams nevis atjaunot, bet gan saskaņot ar paša Dieva Vārda atklāsmi. Tas būtu attiecināms uz jūdu svētkiem, apgaizīšanu, ceremonālajiem likumiem un tamlīdzīgi, kas kristīgajā baznīcā ir nevis jāatjauno, bet gan jāparedz, kā tas ir piepildījies Kristū.

Vārdi – iekarsies un atgriezies –, kas ir izteikti Laodiķijas draudzei Atklāsmes grāmatā, mudina uz atjaunošanos un reformāciju saskaņā ar Dieva Vārdu. Pastāv atšķirīgi viedokļi, saskaņā ar kuru laikmetu mums ir nepieciešams reformēties? Daži adventistiem iesaka reformēties saskaņā ar celmlaužiem. Jautājums tikai: ar kura brīža celmlaužiem? Ar pirms 1844. gada vai pēc 1844. gada? Ar 1863. gada celmlaužiem, kad konfesija tika dibināta, vai ar 1888. gada celmlaužiem, kas izcēla mācību par taisnošanu ticībā? Te ir daudz kvalitatīvi atšķirīgu virzienu! Citi iesaka atjaunoties saskaņā ar reformātoru mācību 16. gadsimtā. Senāko tradīciju cienītāji iesaka atjaunoties saskaņā ar baznīctēvu mācību.

Vai tiešām, lai reformētu draudzi, ir nepieciešams atgriezties 16. vai 19. gadsimtā, sākot lietot tā laika valodu un valkājot viņu apģērbu, ceļot mūri ap sevi, lai nošķirtos no apkārtējās pasaules? Vai arī nonākt 1. gadsimtā, kad pastāvēja agrīnā draudze ar tā laika aktualitātēm? Vai arī tā ir izvēle atjaunoties saskaņā ar Bībeles principiem mūsdienu 21. gadsimta kontekstā? Tas ir liels izaicinājums! Profesors Makgovans saka, ka reformācija ir kustība un nevis pabeigts notikums. Reformācija ir process, kurš noslēgsies līdz ar Kristus Otro atnākšanu. Gan radikālismam, gan konservatīvismam ir nepieciešams pakļauties Dieva Vārdam un nevis cilvēku pašizvēlētām, mainīgām interpretācijām. Evaņģēlijam jātop pasludinātam visās tautās, lai tam paklausītu un daudz ļaužu atgrieztos pie patiesās dievbijības un pielūgsmes. Reformācija nav radikālisms, ne arī konservatīvisms, bet gan šķēršļu novākšana, kas traucē Dieva ļaudīm virzīties tuvāk Kristum. Tādēļ baznīca nepārtraukti ir reformējama!

Literatūra:

Tamara Lewis, "Ecclesia semper reformanda": Five hundred years of the Reformation, www.inallthings.org.

"Ecclesia Reformata, Semper Reformanda...", www.history.pcusa.org.

Andrew Atherstone, *The Implications of Semper Reformanda*, Anvil, vol. 26, no. 1 2009.

Vai mīlestība tiešām iet cauri mūriem?

— ne tikai cietumu mūriem un koncentrācijas nometņu dzelonbrāšu žogiem,
bet arī slimības, sociālās atšķirtības, aizspriedumu un nepiedošanas mūriem?
Un varbūt pat baznīcu mūriem?

Korija ten Būma (1892–1983) — holandiešu pulkstenīmeistare un kristiete, kura II Pasaules kara laikā kopā ar savu ģimeni glāba ebrejus, līdz 1944. gadā pati nonāca apcietinājumā... Šis ir viņas dzīvesstāsts, grāmata par to, ko kristietim darīt, kad ļaunums uzvar. Jaukties politikā vai nejaukties? Izlikties nekā neredzam? Melot vai nemelot okupācijas varai? Piedot vai nepiedot? Un cik tālu vispār var tikt pārbaudīta cilvēka ticība?

Visa cilvēces vēsture norit zem krusta zīmes...

— pat ja šis krusts ir Rāvensbrikā ieslodzītajām uz muguras uzšūtais X
vai mironģalva ar sakrustotiem kauliem uz nacistu virsnieka kokardes...

Grāmata nopērkama
kristīgajā grāmatnīcā „Amnis” Rīgā, Lāčplēša ielā 37, un Liepājā, Siena ielā 10,
kristīgajā izglītības centrā „Tava izvēle” Rīgā, Timoteja ielā 1 (pie Centrālās stacijas)
un drīzumā arī citur, tostarp adventistu grāmatu galdos.
Internetā www.amnis.lv un www.manna.lv

Izdota Valmierā 2017. gadā